

ΠΕΓΑΚΤΟ ΤΟ ΚΟΡΤΕ

Αελο-161

«Ο νοών, νοήτω».

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ :

ΜΩΨ = Στά πεταχτά.
 ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ — Διηγήματα
 ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ — Κωμῳδία
 Ο ΜΑΓΚΑΣ — Ποιήματα
 ΤΟ ΣΟΚΙΝ — Δεζάντ.
 Η ΠΕΝΝΑ — Ἀλληλογραφία
 ΧΑΧΑΣ — Ἐξαντρίκ
 ΔΕ ΦΛΑΝΕΡ — Σκίτσα
 Θ. ΔΙΑΒΟΔΟΣ — Εἰκόνες
 ΔΟΔΑ ΔΕ-ΚΟΝΤΡΑΔ — Πετακτό
 ΜΠΗΧΤΗΣ — Ποδόγυρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἔτησια Δραχ. 5.—
 Ἐξάμηνος » 3.—
 Τρίμηνος » —

**ΠΕΤΑΚΤΟ
ΚΟΡΤΕ**

ΑΡΝΟΥΒΩ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
 Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις κατὰ Πέμπτην

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΓΚΑΣ

ΕΚΔΟΤΡΙΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΛΟΛΑ ΔΕ ΚΟΝΤΡΑΔ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 65 — ΟΔΟΣ ΣΟΛΩΝΟΣ — 65

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ :

ΤΟ ΜΑΓΚΟΠΑΙΔΟ
 ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΟΣ
 ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚ
 ΜΟΣΧΟΜΑΓΚΑ
 ΤΟ ΠΕΝΝΟΕΥΛΟ
 ΒΛΑΜΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΙΩΣ
 ΔΡΑΥΦΟΥΣ
 ΠΗΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΒΙΟΠΑΛΗΣ
 ΠΛΑ ΔΕΚ-ΚΩΚ
 ΡΩΜΑΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἔτησια Φράγ. χρ. 7.—
 Ἐξάμηνος » » —

ΡΕΠΟΡΤΕΡ : Ο ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ — Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ — ΤΟ ΖΙΖΑΝΙΟΝ — ΤΟ ΛΑΓΩΝΙΚΟ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ἔξεδόθησαν ἐπιτοιλινεῦ χαρτου, με ἐκτύπωσιν καλλιτεχνικὴν, κατὰ πιστὴν ἔμμετρον ἐκ τοῦ ἀρχαίου κειμένου μεταφράσιν, ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ «Κόρτε» Γιάννη Μάγκα, Πωλοῦνται μόνον εἰς τὰ Γραφεῖά μας ὁδὸς Σόλωνος, ἀριθ. 65. ἀντ εἰκοσι [20] μόνον λεπτῶν.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ

ΚΥΡΙΟΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ,
 ΦΥΛΛΑΔΙΩΝ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ κλπ.

Προσέεσθε τῆς τσέπης σας ἀπὸ τὸν ἐν Μανσοῦρα (Αι-
 γύπτου)

ΖΑΧΑΡΙΑΝ ΒΛΑΝΤΗΝ

βιβλιοδέτην, βιβλιοπώλην, πράκτορα ἐφημεριδῶν κλπ. (τούτέ-
 στιν πολυτεχνίτην καὶ ἐρημοσπίτην) διότι βουτᾶει εἰς αὐ-
 τὲς ἄσχημα.

ΤΟ ΔΙΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Ἡ ζωὴ των εἶχε καταντήσει μαρτύριον ἀνεκδιήγητον. Ἡ ζήλεια τοῦ κ. Ρεβίθη, εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον πλέον. Δὲν ἐπερνοῦσε ἡμέρα ποῦ νὰ μὴ τῆς κάμῃ καὶ μίαν σκηνήν. Ὅλα τῆς, τὰ ὑποπτεύετο. Ἐννοεῖται ὅτι εἶχε καὶ λίγο δίκην, διότι ἡ κυρία Ρεβίθη ἦτο χαριτωμένη γυναικούλα. Εἶχε δὲ πρό παντός δύο μάτια κατὰμαυρο καὶ γεμάτα φωτιά. Ἀλλὰ πολλὰκις αἱ ἀφορμαὶ διὰ τὰς ὁποίας τὴν ἐξηλοτουποῦσεν ὁ κ. Ρεβίθης ἦσαν γελοῖαι. Ἐξαφνα ἐὰν τὴν ἤβλεπε νὰ κυττάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔτρε-
 χεν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν ἀνύπαρκτον ἐχθρὸν τῆς εὐτυχίας του. Ἀλλ' αὐτὰ ἦσαν τὸ ὀλιγώτερον. Μία σκιὰ ἐὰν ἐπερνοῦσε ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν Ρεβίθη τῆς ἔφτανε ὀλόκληρον σκηνήν.

- Ποῖος ἦτον αὐτός ;
- Ποῖος ; Ἡρώτα ἡ δυστυχῆς κυρία Ρεβίθη.
- Νὰ, αὐτός ποῦ πέρασε τώρα καὶ σ' ἐκύτταξε.
- Ἀφῆσέ με χριστιανέ μου ἡσυχῃ. Θὰ κάθουμαι ἐγὼ νὰ κυττάζω ποιὸς με κυττάζει. . .
- Μὰ τὸν ἐκύτταζες καὶ σύ.
- Ἐγὼ !! . .
- Ναι ἐσύ, μάλιστα σύ, βεβαίως σύ ποῦ μοῦ κάνεις τὸν μισοκακόμοιρο. . .

Αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἐπαναλαμβάνοντο δις καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας εἰς τὸ σπῆτι, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον.

Ἡ δυστυχῆς κυρία Ρεβίθη ἄλλοτε ἐκλαίεν, ἄλλοτε ἐκέ-
 τευε, ἄλλοτε ἠπεῖλει, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐκέρδιζεν ἔδαφος. Ἦτο διαρκῶς ἡ ἠττημένη. Ὁ βίος τῆς ἦτο μιά σειρά πι-
 κριῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἤρκεον νὰ ἐξαλείψουν τὰ ἄνοητα φι-
 λήματα τῆς μετανοίας, με τὰ ὁποῖα ὁ κ. Ρεβίθης, ὅστις
 πραγματικῶς τὴν ἠγάπα, προσεπάθει εἰς τὸ τέλος ἐκάστης
 σκηνῆς καὶ ὅταν ἐβλεπεν ὅτι εἶχε ἄδικον, νὰ ἐξαγνισθῇ.
 Ὁ κ. Ρεβίθης δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἦτο ὑπὲρ τὸ
 δέον ζηλότυπος. Καὶ εἶπομεν τοὺς λόγους. Ἡ κυρία Ρε-
 βίθη ἦτο ὠραία καὶ ἦτο καὶ ὀλίγον φιλόανθρωπος. Ἀλλ'
 ἐκτὸς τούτου τίποτε ἄλλο δὲν ἦτο γνωστόν. Ἡ κακὴς
 γλῶσσαις διέδιδον πολλὰ, ἀλλ' ἡ ἱστορία δὲν ἔδωκε πίστην
 καὶ ἠσχολήθη μόνον με τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς, οἱ ὁ-
 ποῖοι ἀπὸ ἀπροσεξίαν καμμιά φορὰ ἐστυλωνόντο ἐπάνω εἰς
 κανένα κομψὸν λείοντα, χωρὶς ἡ ἰδιοκτῆτρια αὐτῶν νὰ εἶνε
 μέλος τῆς εταιρίας τῶν φιλοζῶων.

Ἡ κυρία Ρεβίθη, ἡμέρα τῆ ἡμέρα κατεβάλλετο ἐνεκα
 τοῦ μάρτυριου αὐτοῦ. Ἡ ἀπελπισία ἤρχισε νὰ τὴν πιέζῃ
 καὶ αἱ μαῦραι σκέψεις νὰ τὴν ταρασσούν. Εἰς αὐτὴν τὴν
 ψυχολογικὴν κατάστασιν εὐρισκομένην μίαν ἡμέραν εἰς τὸν
 κοιτῶνά τῆς, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνδρός τῆς. Ὁ κ.
 Ρεβίθης ἦτο κατακόκκινος καὶ εἶχε μίαν ἀγρίαν λάμψιν
 εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ κυρία Ρεβίθη ἠνώνησε ὅτι παρα-
 σκαυάζετο νὰ σκηνῇ καὶ ἠτοιμάσθη πρὸς ἄμυναν. Ὁ κ.
 Ρεβίθης ἐπροχώρησε, καὶ ἀπρὸ ἐστάθη ὀλίγον διὰ νὰ πάρῃ
 τὴν ἀναπνοὴν του, ἤρχισεν :

— Δὲν μοῦ λές, γιατί ἄργησες ; ποῖον εἶχες αὐτοῦ,
 ποιὸς ἦτο αὐτοῦ ; ἔ ; . .

Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ ἐκραγῇ τὸ ὀφείσκειον. Ἡ κυρία
 Ρεβίθη, ἡ ὁποία εἶχε πλέον ἐντελῶς ἀκελπισθῇ, εἶχε λά-
 βει τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν νὰ προβῇ εἰς τὰ ἔσχατα εἰς
 ἐπανάληψιν νέας σκηνῆς. Καὶ ἡ σκηνὴ αὐτῆ ἦλθε εἰς στιγ-
 μὴν ἀκριβῶς, κατ' ἣν ἐσκέπτετο τὴν θέσιν τῆς. Μόλις ὁ
 Ρεβίθης ἐτελείωσε τὴν φράσιν καὶ ἡ κ. Ρεβίθη ἀνοίγει
 τὸ στόμα τῆς :

— Κακοῦργε ! Δολοφόνε τῆς ὑγείας μου. Οὐτιδανέ ! . . .
 Ἀνισόρροπε, με ἔφαγες πειά . . . Δὲν εἶνε ζωὴ αὐτῆ. Δὲν
 εἶνε βίος αὐτός. Αἰμοβόρε μοῦ ἔπιες τὸ αἷμά μου. Ὅχι δὲν
 ἠμπορῶ νὰ ζήσω, δὲν θὰ ζήσω ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ ζήσω. Κα-
 κοῦργε, δῆμιε . . . Θὰ πετάξω τὰ μυαλά μου εἰς τὸν ἀέρα . . .

Οἱ ἀπροσδόκητοι αὐτοὶ λόγοι τῆς, ἀπεστόμωσαν τὸν κ.
 Ρεβίθην, καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὸ γρα-
 φεῖόν του.

Ἡ κυρία Ρεβίθη ἐκραγεῖσα εἰς λυγμούς ἐκλείσεν ὀπι-
 σθὲν του τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός τῆς. Ἀλλὰ μόλις ἔπραξε

τουτο, ἔτρεξε γελῶσα πρὸς τὴν κλίνην τῆς καὶ κύψασα τὴν κεφαλὴν εἶπε σιγά :

— Ἐλα Γιῶργο ἔβγα, ἔβγα γλήγωρα καὶ πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο εἰς τὴν αὐλή...

Μετὰ ἐν λεπτόν τῆς ὥρας κρότος φοβερός διέσεισε τὸ σπῆτι.

Ὁ Γιῶργος εἶχε πέσει ἐπάνω εἰς τὴν λαμαρίνα ποῦ ἐσκέπαζε τὸν ὄρνιθῶνα.

Ὁ κρότος, ὅμοιος μὲ κρότον πιστολίου, συνεχλόνησε τὸν κ. Ρεβίθην.

— Τί εἶνε Θεέ μου ἀνέκραξε ; καὶ ἔσπευσε πάραυτα πρὸς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του, ἀναλογισθεὶς τὰ περὶ αὐτοκτονίας ἀπειλὰς τῆς. Ἀλλ' ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἦτο κλειστή, καὶ ὁ κ. Ρεβίθης ἤρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ μὲ χεῖρας καὶ πόδας καὶ νὰ κραυγάζῃ.

Ἡ θύρα ὅμως δὲν ἦνοιγε, ἡ δὲ σιωπὴ δὲν ἐλύετο, διότι ἡ κυρία Ρεβίθη ἐνόησασα τὴν ἀπάτην του ἔσπευσε νὰ κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ νὰ προσποιηθῇ τὴν ἡμιθανῆ.

Ὁ κύριος Ρεβίθης ἐξάλλος ἐκ τῆς ἀπελπισίας τότε, ἀρπάξει ἓνα σκερπάνι καὶ ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν του στὴν κλειδωνιά.

Ὅταν ἡ κλειδωνιά ἐξεκαρφώθη καὶ ἡ θύρα ἦνοιξεν, ὁ κ. Ρεβίθης κάτωχρος ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίνην κραυγάζων :

— Ἀγγελέ μου, τί ἔκανες ;... τί ἔκανες ;... Θεέ μου ;... Βοήθεια ! Βοήθεια !

Ἡ κυρία Ρεβίθη ἡμιάνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐμάσθησε τὰς λέξεις :

— Μή..., φοβεῖσαι... δὲν ἔχω τίποτε...

— Ἐγὼ πταίω πουλί μου, ἐγώ.

Ἄλλὰ σοῦ ὀκίζομαι ὅτι σέ πιστεύω, ὅτι σέ θεωρῶ λευκὴν περιστεράν.

Ὡ δειξέ μου τὴν πληγὴν σου...

Μὲ τι ἐκτυπήθης ; ποῦ ἐκτυπήθης ;... Δειξέ μου νὰ τρέξω εἰς τὸν ἰατρόν.

— Δὲν... ἔχω... τίποτε... θὰ περάσῃ... ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Ρεβίθη μὲ φωνὴν θνήσκουσαν...

— Τί ἦτο καὶ ἔκαμε τέτοιο κρότο, ἀγγελέ μου ; μήπως ἦτο τὸ δίκαννον πιστόλι μου, ἀλλὰ ποῦ το βρήκες ;

— Ὅχι !

— Ἄλλα τότε τί λοιπόν ;

Καὶ ἡ κυρία Ρεβίθη, μὲ τὴν αὐτὴν φωνὴν !

== Φυσέκι ! ...

Ο ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ

Ο ΕΡΩΣ ΜΑΣ

*Η μοι τρέμας μας ἦνωσαν,
μου ἔλεγες, πουλί μου,
Ἐν ᾧ στήν ἀγκαλιό μου.
ζητοῦσες τὸ φίλι μου.

*Ἦλθε καιρὸς καὶ μ' ἄφησες
ἐρημο καὶ μονάχο
τῆ. ὠραίας μας ζωῆς
τάς ἀναμνήσεις νάχω.

Κι' ἔταν συλλογίζομαι
ἐκεῖνον τὸν καιρὸν
λέγω πῶς ἦτο πράγματι
ἀγάπη τῶν... μ η ρ ῶ ν.

ΤΟ ΜΑΓΚΟΛΔΟ

ΓΡΑΦΤΟ ΜΟΥ ΗΤΟ

Δὲν ἦταν φαίνεται γραφτό,
ἀγαπητὴ παρθένα,
νὰ ζήσωμε ἀντάμα...
Τὸ ἐκατάλαβες γι' αὐτὸ
τὰ λιανὰ σὰν ἔσωσα
μ' ἄφησες ἐν τῷ ἄμα
καὶ τώρα μὲν' ὁ ἔρμος
χωρὶς ν' ἄχω καρδιά
καὶ φρικτὴ μὲ δέρνει
ἀ ν α πα ρ α δ ι ἄ ! ...

ΤΟ ΖΙΖΑΝΙΝΟΝ

ΘΥΜΑΣΑΙ :

Θυμᾶσαι ποῦ ἐσάχναμε
γλυκειά μου μαυρομμάτα
μέσα εἰς τὴν κουζίνα σου
τὴν... ταραμοσαλάτα ;

Θυμᾶσαι λάδι ποῦ βάλα
καὶ χύθηκε ἀπ' ἔξω
καὶ σὺ γι' αὐτὸ ἐθύμωσες
καὶ πῆγα νὰ στής βρέξω ;

Ο ΧΑΧΑΣ

ΤΑ ΦΑΓΙΑ ΤΑ ΛΑΔΕΡΑ

Δὲν μποροῦσα νὰ νοήσω
ἡ καλὴ μου ἡ κυρά
γιατί τόσο ἀγαπάει
τὰ φαγιά τὰ λαδερά !

Τὴν ἡρώτησα μιά μέρα
καὶ μοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι
θὰ στὸ εἶπω μ' ἀπαντάει
σὰ ριχθοῦμαι στὸ... κρεβάτι !

Τὸ δὲ βράδυ στὸ κρεβάτι
σιγαλὰ εἰς τὸ αὐτὴ
μοῦ ἐξηγήσει ἐμπράκτως,
φίλοι μου, τὸ διατί,

Ἄλλὰ εἶνε μυστικὸ...
Ἡ καλὴ μου ἡ κυρά
ἔχει δικκὸ ν' ἀγαπᾷ
τὰ φαγιά τὰ λαδερά ;

ΤΟ ΠΕΝΝΟΕΥΛΟ

Θέλουμε παιγνιάκια, οίψουν από φιλάκια, ζήτουν και
κάτι άλλο...—Αυτό δα τὸ ξέετε, ποσῶς δέν ἀμφιδάλλω.

Ἡ ὑπηρέτρια : — Ὁ φίλος ἔφυγε δέν θά πλυθῆτε ;

Ἐκεῖνος (ὀπισθεν τῆς θύρας) Ἄφ' οὐ μὲ ἐμποδίζεις
ἀπὸ τὴν μπροστινὴ ἐγὼ θά ἔμπω, φῶς μου, ἀπὸ τὴν
πισινὴ.

Πώς να της τό ειση κι' αυτός δέν έρει την φαντοία
κι' έκείνη για να τον βοηθήση με να χερία του δείχες ότι θά
ζητήση.

Ελάτε Γ. Ν.

ΒΟΛΟΣ - ΔΕΛΤΑ

1. Μ.

ΠΕΤΑΚΤΟΚΟΡΤΕ

— Πάσα δημοσίευσις προπληρώνεται —

Τρειςστίχοι δραχ. 2. — Έξ στίχοι δρ. 3. — Οκτώ στίχοι δρ. 4

ΑΘΗΝΩΝ

✱ Καλή μου άρσακειάς Σ. Σ. ὁ γυαλάκιας—Ξέρεις ποιὶς— σὲ κορτίζει γιὰ Πάσα Γέμπο.

— Τὸ ξέρεις;

✱ Μαυροσουκάλο δουλικὸ Ἑλένη (δὸδὸς Λαωνίδου), ὁ σκαπανέας σοῦ ἔφυγε, μοῦ λένε, τὰ λιανὰ καὶ τώρα κάνει πῶς δὲν σὲ ξέρει.

— Εἶνε ἀλήθεια;

✱ Μπάνικό μου κομμάτι Ε. Σ. πολὺ ζωηρά εἶσαι.

— Κάθισε φρόνιμα, διότι θὰ βγάλωμε καὶ τὰ ἰδικὰ σου στὰ φόρο.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

✱ Βρὲ μπακαλόπαιδο Ι. Σ. (συνοικία Τσελέπη), σ' ἔχουν μαγέψει τὰ μαῦρα μάτια τοῦ δουλικοῦ Φροσύνης.

— Αὐτὴ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ αἰσθήματά σου;

✱ Δεσποινίς Κ. Π. (δὸδὸς Κοῦν) Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὸν φίλον μου Κ. Ν;

— Δὲν ἀμφιβάλλω πολὺ καλὰ, ἔ;

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ — Δεσποινίς Χ. Γ δὲν κάνει καλὰ νὰ ἀλλογραφῆς μὲ τὸν γυμνασιόπαιδα Β. Β.

— Εἶνε μικρὸς ἀκόμη, κορίτσι μου.

ΚΑΝΑΛΙΑ — Δεσποινίς Α. Μ ἔχε λίγη ὑπομονή καὶ πάλιν θ' ἀνταμωθῆς μὲ τὸν ἀγαπητὸν σου Γ. Ι.

✱ Νεαρὲ ὑπόλληλε Γ. Σ. πῶς πηγαίνει τὸ κόρτε μὲ τὴν δίδα Χ. Γ;

— Αὐτὴ, νέε μου, ἔχει τὸν Δ. Β. καὶ τοῦ κάκου κοπιάζεις.

— Πάρτο ἀπόφασι.

ΓΑΡΔΑΛΙΑΝΟΙ — Ὁρατὰ τὰ ἐκατάφερες, φίλτατε Γ. Σ. (Ζωπαζαρον)

— Ὑπεσχέθης τῆς Ε. Τ. ὅτι θὰ τὴν πάρης καὶ ὅταν σοῦ εἶπαν γιὰ γὰς κῶσκασες ἀλλὰ γαλλικά.

— Οἱ φίλοι τῆς ὁμῶς, ἐὰν σὲ πιάσουν στὰ χεράκια τους, οὔτε ψύλλος τὸν κόρπον σου δὲν θέλω νὰ ἦμαι.

— Τὰ μάτια σου λοιπὸν τέσσαρα.

✱ Δεσποινίδες Κ. τί διάβολο δὲν ἔχορτάσατε τὸ Μάραθο.

— Ἐλάτε, διότι θὰ χάσητε τὴν πελατεϊάν σας.

ΠΥΛΟΣ — Βρὲ παιδί μου Ν. Μ. κύτταξε τὰ μαθήματά σου μήπως καὶ τὸν Σεπτέμβριον ἀπορριφθεὶς καὶ ἄφησε ἦσυχια τὰ δουρικὰ Ζ καὶ Μ.

— Διότι, ναι μὲν ἡ πρώτη εἶνε ὄνομα καὶ πράγμα ζάχαρι, ἀλλὰ μήπως εὔρετε τὸν μελιὰ σου ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχη, ὁ ὁποῖος κάθε βράδου φυλάει γιὰ τὴ λεγάμενη εἰς τὸ στενὸ καὶ τότε δὲν ἀνακατεύομαι.

ΠΥΡΓΟΣ — Ἀσχίμα κάνεις δεσποινίς Ρ. νὰ περιφρονῆς τὸν ἔρωτα τοῦ Ι. Ν

— Αὐτὸ εἶνε σωστὸ λεβεντόπαιδο.

ΚΕΡΚΥΡΑ — Μὰ τόσοον πολὺ ἀγαπᾶς ταλαίπωρε νέε Ν. Δ. τὴν δίδα Ε. Π. στραβόνεσαι τόσοον, ὥστε νὰ μὴν ἐννοῆς; ὅτι ἔχεις γίνεϊ ὁ περιγελωσ τῆς γειτονιάς τῆς;

— Μὴ συγχοπερνᾶς, φίλε μου, τόσοον συχνὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς διότι ἐκθέτεις τὸ κορίτσι.

— Τὸ ὁποῖον ἔχει εὔρει τὸν μελιὰ του ἀπὸ τοὺς γονεῖς του οἱ ὁποῖοι ἔμαθαν τὸν ἔρωτά σας.

ΑΡΓΟΣΙΟΛΙΟΝ — Πολὺ ψηλὰ ἔρριες τὴν ματιὰ σου φίλτατε Γ. Κ.

— Ἀλλῶς τε αὐτὴ εἶνε ὑπανδρευμένη γυναίκα καὶ πολὺ, μανθᾶνω, φρόνιμη. ὥστε ἀδικὰ ὁ κόπος σου.

ΒΟΛΟΣ — Δεσποινίς Ε. Τ. ἡ νέα ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν σου Ι. Μ.

— Ἐφυγε, μοῦ λένε, καὶ σὲ ἐλησμόνησε ! !

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΕΤΑΚΤΟΥ ΚΟΡΤΕ

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

— Τί γίνεσαι βρὲ παιδί Ἰππότα δέ-Α στὺ (Πύλον); Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μᾶς θυμᾶσαι. Εἶσαι παλαιὸς φίλος καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σοῦ ἀρνηθῶμεν ὅτι μᾶς γράφεις. Περιμένονομε λοιπὸν. Τὰ διὰ τὸ «πεταχτὸ» τὰ βλέπεις δημοσιευμένα;

— Μετ' ἀνυπομονησίας θ' ἀναμένωμεν ἀγαπητὲ Μάραθε (Γαργαλιάνους), τὸν Σεπτέμβριον, ὅτι σκοπεύεις νὰ ἐλθῆς ἐνταῦθα, νὰ σὲ γνωρίσωμεν. Εἶσαι χρυσὴ καρδιά καὶ φίλος καλός. Τὴν ἀνταπόκρισίν σου τὴν βλέπεις δημοσιευμένην.

— ΓΙΑΝΝΗΝ ΜΑΓΚΑΝ (Κόρινθον), τὴν ἐπιστολήν σου ἐλάδομεν. Ὁ «Πυροσβέστης» ἤρесе πολὺ: ἦτο ποίημα γραμμένον μὲ πολλὴν πρωτοτυπίαν εἶθε, νὰ ἐπανακτῆσῃς τὰ γέως τὴν ὑγιάν σου, ἵνα δύναται τὸ φύλλον μᾶς νὰ δημοσιεύσῃ τακτικὰ τοιαῦτα ἀριστουργήματά σου, ὅπως ἄλλοτε.

— Ἀγαπητὲ μοι Νυκτοσάνακαληπτά (Καρδίτσαν), εἰς τὸ δελτάριον τοῦ Μάγκα δὲν ἀπηντήσατε. Διατί; Ἡ συνδρομὴ θὰ σταλῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν ποῦ σὰς ἔγραψε.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

— Καίτοι βρὲ Μάγκα σου ἔγραφε τὸ κατεπείγον τῆς ἀνάγκης ἐπὶ τοῦ ζητήματος ποῦ σοῦ ἔγραψε εἰς τὸ πρὸ ἡμερῶν σταλὲν δελτάριόν του, παραδόξως οὐδεμίαν εἰσέτι ἔλαβεν ἀπάντησίν σας ! ! Περιεργον ! Δὲν ἠλπίζαμεν τοιοῦτόν τι ἐκ μέρους σας, τοῦ τόσοον ἀλαπητοῦ φίλου μᾶς !

— Χαίρεται.

Η ΠΕΝΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ

Ἀπὸ τὸ θέατρο ἐγύριζα αὐτὸ τὸ βράδου. Ἦτο βαθύ, βαθύτατο σκοτάδι. . . . Ἐἶχα δρόμο ἀκόμη πολὺ νὰ πάρω κ' ἐσταμάτησα καὶ ἀναψα τσιγάρο γιὰ τὸν ἄερα εἶχα σὲ μιὰ γωνιά κάμψι ποῦ εἶτα στοῦ τσιγάρου μου τὴ λάμψι ἕνα ζευγάρι στὴ γωνιά στυμωμένο καὶ σφιχτὰ-σφιχτὰ ἀγκαλιασμένο. Ἐνοίωσα πῶς σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἐνήργει λαθρεμπόριον ἔρωτος. . . . Τὸ γιὰ καὶ σηκῶνω τοῦ ταμπάκου μου βρασφηνιῶντας τὴ λάμψι τοῦ τσιγάρου μου, καὶ φεύγω ἀφίνοντας τὸ ταῖρι νὰ κἀνῃ τὴ δουλειὰ του ὅπως ξέρει.

Ο ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ

«ΤΟ ΚΟΡΤΕ»

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΡΤΕ

Σώματα «Κόρτε» Α' ἔτους (πλήρη)	Δραχ.	5.—
Διὰ τὰς Ἐπαρχίας	»	5.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν	φρ. χρ.	7.—
Σώματα «Κόρτε» Β' ἔτους (πλήρη)	δρ.	7.50
Διὰ τὰς Ἐπαρχίας	»	8.—
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν	φρ. χρ.	10.50
«Ἡμερολόγιον Κόρτε» 1905. Ἔτος Α'	Δραχ.	0.50
«Ἡμερολόγιον Κόρτε» 1906. Ἔτος Β'	»	0.50
Εἰδύλλια Θεοκρίτου,	»	0.20
Ἡ «Σύζυλος τοῦ κ. Τρυπητήρη» (ὑπότῃ πιεστήρια)	»	2.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν	φρ. χρ.	4.—

ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΓΚΑ

ΟΙ

ΚΟΡΤΑΚΗΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

— Τὸ ἀληθές εἶνε, εἶπεν ἡ κυρία Μπεχλιβάνη, ὅτι δὲν ἔχει γούστο εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑπηρετριῶν καὶ ἔχει δίκαιον νὰ λέγῃ ὁ κόσμος... Δι' αὐτὸ φρόντισε νὰ βρῆς μία τοῦ γούστου σου, ἐσὺ θ' ἄχῃς καλλίτερον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος γούστο κι' ἔτσι θὰ πάθῃς τὰ λόγια τοῦ κόσμου.

Ὁ κύριος Μπεχλιβάνης προσεποιήθη ὅτι δὲν ἠνόησεν τὸν ὑπενυγμὸν τῆς συζύγου του, καὶ τῇ ἀπήντησεν μὲ ὕφος πάντοτε ἀδιάφορον.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἰδική μου δουλειά. Ἐχῶ τόσας ἐργασίας κατεπειγούσας ὥστε δὲν μοὶ μένει καιρὸς ν' ἀσχοληθῶ σὲ τέτοια πράγματα. Ἄλλως τε εἴτε ἄσχημος εἴτε εὐμορφος εἶνε ἡ ὑπηρετριά μας τὸ ἴδιο μοῦ κάνει, ἀκοεὶ νὰ κάνῃ τῆς δουλειᾶς τοῦ σπητιοῦ ὅπως πρέπει.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὸ ἀδιάφορον ὕφος του, μεθ' οὐ ὠμίλει κατὰ τὸ δίκαιη τῆς συνδιαλέξεώς των ταύτης ἐξήληξαν πᾶσαν ὑπόνοιαν τῆς κυρίας Μπεχλιβάνη, ἡ ὁποία ὑποπτεύθη ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἔλεγεν ταῦτα ἐξ ὕστεροβουλίας.

Ἀπεφάσισεν λοιπὸν νὰ εὐρημίαν ὑπηρετρίαν ὅχι μὲν ἄσχημον, ἀλλ' οὔτε καὶ ὠραίαν.

— Ἰότε, δὲν θὰ ἐπέστη, δύναται νὰ μὲ λέγῃ ὁ κόσμος ἀκαλαίσθητον, ἀλλὰ καὶ ὁ σύζυγός μου δὲν θὰ εἶνε τόσον... ἀκαλαίσθητος νὰ τοῦ ἀρέσῃ μία ὑπηρετρία κοινῆς φυσιογνωμίας....

Ἔοσιτε καὶ ἐκάλεσεν τὸν μεσίτην τῶν ὑπηρετριῶν, ὅστις τῇ ἐπρομήθευε τοιαύτας.

Οὔτιος ἔσπευσε νὰ ὑπάγῃ.

— Θέλω μίαν ὑπηρετρίαν, τῷ εἶπεν.

— Θὰ σᾶς προμηθεύω μίαν ἀπεκριθὴ ἐκείνος,...

— Ἡ ὁποία νὰ μὴν εἶνε οὔτε εὐμορφῆ, οὔτε ἄσχημῆ.

— Οὔτε εὐμορφῆ, οὔτε ἄσχημῆ;

— Ναὶ μίαν κοινῆς φυσιογνωμίας.

— Θὰ σᾶς εὐρωμίαν, κυρία μου, καὶ νὰ εἴσθε βεβαία ὅτι θὰ μείνεται εὐχαριστημένη....

— Δὲν ἀμφιβάλλω. Καὶ ἡ ὁποία νὰ εἶνε... τιμιά.

— Δηλαδή νῆ μὴ κλέπτῃ, νὰ μὴ....

— Ὅχι... ὅχι....

— Ἄ ἔννοῶ... ἔννοῶ... Αὐτὸ εἶνε πολὺ δύσκολον. Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ δυνηθῶ συντόμως νὰ σᾶς εὐρω τοιαύτην ὑπηρετρίαν... Καὶ ἄλλοτε σᾶς εἶπον ὅτι τιμιά ὑπηρετρία εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε σπανιώτατον πρᾶγμα. Κι' ἂν ὑπάρχῃ τοιαύτη ποίησι νὰ φάξῃ τις πολὺν καιρὸν, μὲ τὸ φανάρι, διὰ νὰ τὴν εὐρῇ...

— Τοῦλάχιστον νὰ εἶνε φρόνιμη.

— Ὅσον δι' αὐτὸ μάλιστα.

— Διότι πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶνε ὀλίγον....

— Μοῦρτάρης... συνεπλήρωσεν ὁ μεσίτης τῶν ὑπηρετριῶν. Ἐννοῶ....

Ἡ κυρία Μπεχλιβάνη δὲν ἀπήντησεν.

— Μείνατε ἤσυχος, κυρία μου, καὶ ἐγὼ θὰ δώσω τὰς δεούσας συμβουλὰς εἰς τὴν ὑπηρετρίαν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς προμηθεύσω, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ μείνετε πολὺ, πάρα πολὺ εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτὴν.

— Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς ζητήσω ὅτι, πρέπει νὰ εἶνε ἱκανὴ καὶ πρόθυμος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς...

— Ἐννοεῖται... ἔννοεῖται, ἀπήντησεν ὁ μεσίτης τῶν ὑπηρετριῶν ὑποκλινόμενος, ἐν ᾧ ἤδη ἀπήρχετο.

Ἡ κυρία Μπεχλιβάνη μετ' ἀνυπομονησίας ἀνέμενον τὴν νέαν ὑπηρετρίαν.

— Ἀπὸ αὐριον θὰ ἔχωμεν νέαν ὑπηρετρίαν, εἶπε τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν σύζυγόν τῆς.

— Μπα; ἔχαμεν οὕτως ἀδιοσφώς.

— Ἐκάλεσα ἕνα μεσίτην ὑπηρετριῶν καὶ τοῦ εἶπον νὰ μοὶ προμηθεύσῃ μίαν ὑπηρετρίαν... ὠραίαν!

Ὁ σύζυγός τῆς δὲν ἀπήντησεν.

Τὴν ἐπομένην ὁ μεσίτης ὑπηρετριῶν ἐπέστρεψεν συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Μάρως.

Ἡ Μάρω δὲν ἤτο οὔτε ὠραία οὔτε ἄσχημος.

Ἦτο ὅπως τὴν ἤθελεν ἡ κυρία Μπεχλιβάνη.

Καὶ τὴν ἐκράτησεν.

Γ!

ΤΑ ΜΟΥΡΝΤΑΡΙΚΑ

Τὸ μεσημέρι. ὅταν ἐκάθισαν εἰς τὸ τραπέζι ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπεχλιβάνη, ἡ νέα ὑπηρετρία ἐσερβίρισε τὰ φαγητά.

Ὁ κύριος Μπεχλιβάνης ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς ἀδιάφορον βλέμμα.

Ἐχαμεν ἐλαφρόν μορφασμόν...

Ἡ νέα ὑπηρετρία δὲν ἤτο τοῦ γούστου του.

Δὲν ἤτο ὅπως τὴν ἤθελε αὐτός.

Δὲν ἤτο ἄσχημος, ὅπως αἱ προηγούμεναι ὑπηρετίαι, ἀλλὰ δὲν ὄχε τὸ χαριέν καὶ τὸ λεπτοφυές, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἤθελε.

Ἦτο μία νέα γοῦρομπαλοῦ—ὅπως ἀπεκάλει τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχε σῶμα γεμᾶτο.

Ὁ μορφασμός τοῦ κ. Μπεχλιβάνη δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς συζύγου του, ἥτις καίτοι ἔχουσα τὸ πρόσωπον γωμῆνον μέσα εἰς τὸ πᾶτο τῆς τὸν ἐκρυφοκυττούσε, διὰ νὰ ἰδῇ ποῖον ἐντύπωσιν θὰ τοῦ ἔκαμνε ἡ νέα ὑπηρετρία των.

Ἐμειδίασεν καὶ ἔμεινεν εὐχαριστημένη.

Τώρα ἠδύνατο νὰ εἶνε ἡσυχος ὅτι, ὁ σύζυγός τῆς δὲν θὰ τὰ ἐμοῦρτάρειεν.

Ὅταν μετὰ τὸ σαγητὸν ἔμειναν μόνοι ἡ κυρία Μπεχλιβάνη ἐρωτᾷ πονηρῶς τὸν σύζυγόν τῆς:

— Πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ νέα μου ὑπηρετρία;

Ὁ κύριος Μπεχλιβάνης ἠνόησεν τί ἤθελεν νὰ εἶπῃ ἡ σύζυγός του, προσεποιήθη, ὅτι δὲν ἠνόησε καὶ ἀπήντησε:

— Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ μίαν ὑπηρετίαν. Ὅλοι οἱ ὑπηρεταὶ τὰς πρώτας ἡμέρας φαίνονται πρόθυμοι, κατόπιν μεταβάλλονται: τεμπελιάζουν καὶ παραμελοῦν τὴν ἐργασίαν των.

— Δὲν σὲ ἠρώτησα αὐτὸ, εἶπεν ἡ κυρία Μπεχλιβάνη...

— Ἀλλὰ;

— Ἀλλὰ πῶς σοῦ ἐφάνη ὑπὸ ἐποψίν... ὠραιότητος. Τώρα πλέον ὁ κόσμος δὲν θὰ λέγῃ ὅτι ἔχομεν ἄσχημους ὑπηρετρίαις...

— Βεβαίως, τώρα δὲν θὰ δύναται νὰ τὸ λέγῃ αὐτό.

— Τὴν εὐρίσκεις λοιπὸν ὠραίαν;

Ὁ κύριος Μπεχλιβάνης δὲν εἶχεν λόγον νὰ κρύψῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

— Ὁραίαν ὅχι, ἀπήντησεν, ἀλλ' ὅχι καὶ ἄσχημον.

Ἡ Μάρω, ἔξυπνο κορίτσι, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκογενεῖας Μπεχλιβάνη ἠνόησεν ἀμέσως ποῖαν ἐτακτικὴν ἔπρεπεν ν' ἀκολουθήσῃ.

Δὲν θὰ δυσχερεστήσῃ οὔτε τὴν κυρίαν, οὔτε τὸν κύριον,

Θὰ ἐξετέλῃ προθύμως καὶ τακτικῶς τὴν ἐργασίαν τῆς, θὰ ἀπέφυγε νὰ τὰ φτιάσῃ, ὅσον ἠδύνατο, μὲ τὸν κύριον πρὸ πάντος, θὰ ἀπέκτα τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κυρίας,

Ἡ κυρία Μπεχλιβάνη ἔμεινε κατενθουσιασμένη μὲ τὴν νέαν τῆς ὑπηρετρίαν.

Ὁ κύριος Μπεχλιβάνης εὐρέθη εἰς δύσκολον θέσιν,

Ἡ Μάρω δὲν τοῦ ἤρεσκεν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ὀμιλήσῃ περὶ ἀντικαταστάσεώς τῆς. Δὲν εὐρίσκειν καμμίαν ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῇ ἐναντίον τῆς, τρῦναντίον ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἔμεινε καὶ αὐτὸς πολὺ εὐχαριστημένος.

Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ ὑπομῆνῃ.

Ἀλλ' ὅσον παρετήρει ὁ κύριος Μπεχλιβάνης τὴν Μάρω τόσο τὴν εὐρίσκειν ὠραίαν.

Ὅταν καθημερινῶς βλέπομεν μίαν φυσιογνωμίαν τόσοσιν συνηθίζομεν αὐτὴν ὥστε δὲν βλέπομεν τὰ ἐλαττώματά τῆς.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς κυρίας Μπεχλιβάνης. Εὐρίσκειν ὅτι, ἔταν μία γυνὴ ἔχει σῶμα γεμᾶτο, τὰς κοιλότητάς πλήρης σαρκῶν, ἔχει χάριν καλλιτεχνικὴν, τὸ σῶμα τῆς εἶνε εὐτορνον, εὐγραμμον, δυνάμενον νὰ ἐλκύτῃ καὶ νὰ ἀρέσῃ.

Ναί, μὲν, δὲν εἶχεν ἠν χάριν τοῦ κομποῦ, τοῦ λεπτοφυοῦς, τοῦ λεπτοκαμωμένου σώματος—διὰ τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐτρελλαίετο,—ἐν τούτοις εἶχεν κάποιαν ἄλλην χάριν, κάποιον ἄλλο γοῦρο, τὸ ὁποῖον δὲν ἤτο ἀξιοκαταφρόνητον.

Εἶχεν παρέλθει ἔτος, ἀφ' ἧς ἡμέρος ἡ Μάρω εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκογενεῖας Μπεχλιβάνη.

Ἦτο ἡ μόνη ὑπηρετρία, ἥτις εἶχεν παραμείνει τόσοσιν χρόνον.

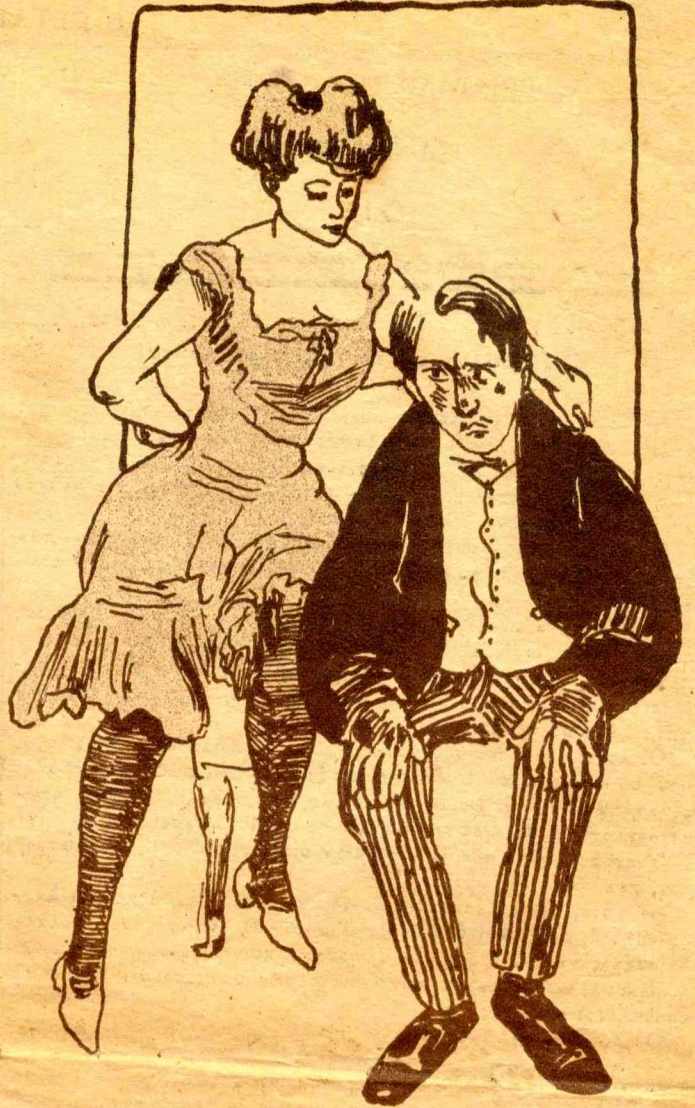
Ἡ κυρία Μπεχλιβάνη δὲν ἠνόησε νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ.

Ἡ ὑπηρεσία ἐγένετο ὅπως αὐτὴ ἤθελεν καὶ ἤτο φρόνιμος ἀπάντι τοῦ συζύγου τῆς.

Αὐτὰ ἦσαν ἄρκετὰ νὰ παραμεινῇ ἡ Μάρω ἔτη ὀλόκληρα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκογενεῖας Μπεχλιβάνη.

Ἐκ μέρους τοῦ συζύγου τῆς ἡ κυρία Μπεχλιβάνη ἤτο ἡσυχος.

(Ἐκολουθεῖ)

— Τ' είν αυτό ; τ' είν' αυτό ! ω ! τι στήθος ζηλευτό
ποιά τολμάει νά τό κρύψη από νέο μέρακλή που ζητάει νά
τό . . τρίψη ;

"Έχουνε μαλώσει κι' αυτή τόν καλοπιάνει νάζε πιά δεν θά
του κάνη κι' ότι θέλει νά του δώση.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Η ΕΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΡΥΠΗΤΗΡΗ
Εἰς καθημερινά Εἰκονογραφημένα πεντάλεπα ροζγάδια